

δικό του το συγκύρισμα. Για τούτο δὲν ἔχει γραμμένο στίχο πού δὲν τὸν ἔζησε ὑποκειμενικά ἢ καὶ ἀντικειμενικά.

Διαβάστε τὸ ποίημα :

Voilà le divan noir de nos amours...

διαβάστε τὸ «Serenade mauvaise», τὸ «Partir!» καὶ τὸ «Divagations» κ. ἄ. γιὰ νὰ ἴδετε τὸ ἔτσι θέλω μιᾶς ἀδύνατης ψυχῆς στὸ φαινόμενο, τὴν ὁρμή πού δυναμώνει ἀπὸ τὴ θέρμη μιᾶς ἀρρώστιας, καὶ τὴ λύπη τὴν καθημερινή, πού τὴν ἐντύπωση πού μᾶς ἀφίνει: μοναχὰ ὅταν ποῦμε ψέματα μποροῦμε νὰ τὴν περιφρονήσουμε, κάνοντας τοὺς δυνατοὺς καὶ λέγοντάς το πὼς εἴμαστε. Ὅλοι ζοῦμε σὲ divagations ὅσο ζοῦμε καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους.

Καὶ στὴ γλώσσα μπορεῖ κανεὶς νὰ ἴδῃ τὴ δύναμη τοῦ ποιητῆ πού ξέρε: νὰ τὴν κυβερνάει καὶ νὰ τὴν περνάει ὁλοῦθε καὶ ὅπως θέλει, πλούσιος κ' ἐδῶ, ὅπως καὶ σ' ἄλλοι τῆς τέχνης του. Ἄφ' ὅ μᾶς δείχνει πὼς μὲ τὸν καιρὸ θὰ στεριωνότανε γερὰ καὶ στὴ γλώσσα μας, ἄγνος καὶ εὐκρινῆς ὁπαδὸς τῆς Ἰδέας. Τὸ βλέπουμε ἀφ' ὅ ἀκόμα καὶ στὸ στίχο του, τὸν ἀραδιασμένο καὶ δουλεμένο τεχνικὰ καὶ φιλοσοφικὰ, πλούσιος καὶ ἀρχοντικὰ μέσα σ' ἄλλο τῆς ἀρχοντίας τὰ συμμαζωμένα φερσίματα.

Νὰ ἔλεγε κανεὶς πὼς ὁ νέος ποιητῆς, πού φωτεινὰ καὶ γερὰ προχώρησε στοὺς πόθους του, πέρασε ἀπὸ τὸ σκολεῖο τοῦ Μπωντελαίρ κ' ἔμαθε τὰ σοννέτα του, πὼς φωτίστηκε ἀπὸ τὸ Μαλλαρμέ, πὼς συμπάθησε τὸν Ἄλμπέρ Σαμαὶν καὶ πὼς ἐρωτέφτηκε τὸ Βερλαὶν ἢ τὸ Λαφόργκ, αὐτὰ ἄλλα θὰ εἶτανε καλὰ εἰπωμένα μοναχὰ ὅταν εἴλεγε κάποιος φραντσέζος ἢ κανένας Μωρεάς.

Ἐνας ρωμῖος πού θὰ διέβαζε μέσα στὶς «Harmories» του τὸ

La sainte qui passait ne savait-Elle pas...
θὰ εἶτανε πολὺ ζημιωμένος ἂν δὲν εἶχε γνωρίσει τὴν ψυχὴ τοῦ Ἐπαμεινώντα Δεληγιώργη.

ΑΚΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

ΣΥΣΤΑΙΝΟΥΜΕ

τὸ Βιβλιοπωλεῖο τοῦ κ. Λουκᾶ Γ. Χατζηλοῦκα (Ἀθήνα—δδὸς Σταδίου 34). Ἀγοράζει βιβλία καὶ βιβλιοθήκες κ' εἶναι τὸ ἀρχαιότερο στὸ εἶδος του. Ἰδρύθηκε στὰ 1889 κ' ἐκδίδει ταχτικά κάθε χρονία καταλόγους, πού τοὺς στέλνει χάρισμα σ' ὅποιον τοὺς ζητήσει.

ΦΥΛΛΑΔΕΣ
ΤΟΥ ΓΕΡΟΔΗΜΟΥ

III'

ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ

Εἶτανε βράδυ βράδυ σὺν ξαναμπαίναμε στὸ χωριὸ ὕστερ' ἀπὸ ἐνάμιση μῆνα ἐξοχῆ. Ἄγριο καὶ κρύο φαίνονταν τὸ χωριὸ. Καὶ τὸ σπῖτι ἀκόμα πιὸ ἄγριο. Τὰ φύλλα τῆς κιδωνιάς σκορπισμένα μὲς στὴν ἀλλή, οἱ βασιλικοὶ καὶ τὰ λουλουδά ξεποριασμένα στὶς γλάστρες, στὶς ὁροφῆς νὰ ξεφωνίζον οἱ κάργες, κ' ὁ Ἰμάμης νὰ ψάλλῃ «ἀξαναμαζῆ» στὸ μινιρέ.

Σὺν ἄρχισε νὰ γλυκοφέγγ' ἡ φωτιὰ στὴ γωνιά σὺν ἄρχισε ν' ἀνεβοκατεβαίν' ἡ Ἄνοῦλα καὶ ν' ἀνοίγῃ παράθυρο, νὰ κοιθενιάζῃ μὲ τίς γειτόνισσες, νὰ τρέχῃ ἀπ' ἐδῶ κ' ἀπ' ἐκεῖ καὶ νὰ συγυρίζῃ ἄρχισε νὰ χάνῃ καὶ τὸ σπῖτι τὴν ἀγριὰδα του.

Καθίσαμε στὸ δεῖπνο οἱ τρεῖς μας, δίχως τὸ γέρο. Ὁ γέρος εἶχε δουλειὰς ἀκόμα νὰ κάμῃ στὴν ἐξοχῆ. Φάγαμε ἡσυχὰ καὶ δίχως λόγια πολλά. Σὰ σηκωθήκαμε, πῆγα στὸ παράθυρο νὰ κοιτάξω, νὰ κοῦσω τίποτις πού νὰ μὲ ζωντανέψῃ. Ἦσυχια καὶ μοναξιά! Μῆτε τρουξάλλιδες, μῆτε βρούσες, μῆτε ἀμπελοθάβρακα! . . .

. . . Φέτος, πού πατοῦσα τὰ δεκατρία, πού ἄρχισε νὰ χτυπάῃ ἡ καρδιά καὶ νὰ ταξιδεύῃ ὁ νοῦς, ὁ ἀνεμος σὰ νὰ βόιζε πῶς θυμωμένα ἀνάμεσ' ἀπὸ τὰ μισόγυμνα κλωνιά τοῦ περιβολιοῦ, οἱ σκύλοι γαύγιζαν πῶς λυσσασμένα στοὺς δρόμους, ὁ Ἰμάμης ἔψαλλε τὸ «γιατσοῖ» του πῶς θλιβερά, τὸ κῶλι μούγκριζε μὲ πῶτερο πῆσμα, τὰ γουρλωμένα μάτια τοῦ Ταξιδάρχη μὲ κοιτάζαν πῶς ἀχόρταγα σὺν πλάγιασα στὴ συνηθισμένη γωνιά μου νὰ κοιμηθῶ, κ' ἔβλεπα τὰ κινίσματα ἀντίκρου μὲ τὴ μισοαναμμένη τους τὴν καντήλα.

Ἦριζε ἀπὸ τὸνα πλευρῶ, ξαναγύριζε ἀπὸ τᾶλλο καὶ διώζε, ἂν μπορῆς, τὰ χίλια φαντάσματα πού τριγυρίζουν τὸ νοῦ σου σὲ τέτοια νύχτα! Ἐνα μοναχὸ ἀπὸ τὰ φαντάσματα ἐκεῖνα, τῆς Λενιώς μου ὁ πόνος, ἔσωνε νὰ μοῦ τὸν κλέψῃ τὸν ὕπνο.

Ὡς τὸ πρῶτο λάλημα τυραννιούμουνα μὲ τοὺς μικροὺς μου τοὺς πόνους. Καὶ σὺν ξύπνησα, στέκουσαν ἡ μακαρίτισσα ἢ μάννα μπροστά μου καὶ μοῦ ἔλεγε πὼς εἶταν ὥρα γιὰ τὸ Σκολεῖο.

IV'

ΠΟΥ ΑΚΟΥΣΤΗΚΕ

Δάσκαλέ μου, δὲ θάρχω τὴν ἱστορία τῆς δα-

*) Ἡ ἀρχὴ του στὸν ἀριθμὸ 352.

σκαλικῆς σου δῶ πέρα! Μῆτε γιὰ τὰ συνηρημένα, μῆτε γιὰ τὰ εἰς μὲ δὲν ἔχουμε τόπο. Κ' ἴσως μῆτε ἀξίζει τὸν κόπο. Εἶσαι ἀρρώστια, καὶ τίποτις ἄλλο. Ἄγρος φρέσκος ἀέρας, καὶ χάθηκες. Ἐπειτα σὺ πιά τώρα δὲ φταῖς. Διδάσκεις αὐτὰ πού ζητοῦμε. Ἄς ἔχουμε χάρη στὴν πετριά μας, πού καὶ καλὰ νὰ φανοῦμε στὸν κόσμο παιδιὰ τῶν ἀρχαίων, ἀληθινοὶ κληρονόμοι τους.

Κληρονόμοι, σὲ τί; Στὴν ἀρετῆ, στὴν παλικαριά; «Πολλοῦ γε καὶ δεῖ», δάσκαλέ μου! Κληρονόμοι σ' ἀνώμαλα ρήματα!

Ποῖς νὰ σ' ἀκούσῃ, κ' ἂν τοὺς τὸ πῆς, πὼς γιὰ νᾶχῃ τὸ ἔθνος δικὴ του δύναμη καὶ ζωῆ, πρέπει καὶ δικὴ του γλώσσα νὰ μιλῇ καὶ νὰ γράφῃ. Πῶς τὴν ἔχει τὴν δικὴ του τὴ γλώσσα, κ' εἶναι πῶς ἐλληνικὴ ἀπὸ τὴν καμαρωμένη τὴν κορακίστικη! πὼς γιὰ νὰ σταλάξουμε ἀνθρωπισμὸ στὴ ρωμαϊκὴ τὴν καρδιά, πρέπει νὰ διδάσκουμε, νὰ παρασταίνομε, καὶ νὰ τραγουδοῦμε στὴ γλώσσα τῆς, κ' ὄχι σὲ γλώσσα πού δὲν ἀκούστηκε ποτές ἀλάκερη σ' ἕνα σπιτικό, παρὰ μέρος πρὶ νὰ φανῇ ὁ Χριστός, μέρος σὰ φάνηκε ὁ Μωάμεθ, καὶ μέρος θὰ μιληθῇ σὺν ξαναφανῇ ὁ Μεσσίας!

Ἡ γλώσσα γεννιέται: καὶ μεγαλώνει: στὰ σπιτικά, σὺν κ' ἐμᾶς πού τὴ μιλοῦμε. Ἐρχεται κατόπι ἡ φιλολογία, τὴ σιάζει, τὴ γυαλίζει, πετάει βαρβαρισμοὺς κ' ἰδιώματα, φτιάνει καινούρια σκολιὰ, καὶ στρώνει ἐθνικὴ γλώσσα πού γίνεται ἡμιρρη, εἶναι καὶ ζωντανή. Τοὺς τίπους τῆς ἡμῶς ποιά φιλολογία νὰ τοὺς ἀλλάξῃ, καὶ γιατί; Οἱ Ἀθηναῖοι σὺν ἄκουγαν τοὺς ρητόρους του καὶ μιλοῦσαν μὲ τὴ σπιτήσια γραμματικὴ τους, δὲν τοὺς παραξενεύουνταν. Ἐμεῖς τάχα γιατί τόση ἀκαταδεξιά!

Ποῖς κάθισε νὰ συλλογιστῇ τὰπέραντο τὸ χασομέρι, τὰπέραντο τὸ κῆμα, πού ἀναγκάζεται τὸ ρομῶπολο νὰ ξεμάθῃ μὲ γραμματικὴ καὶ νὰ μάθῃ μὲν ἄλλη, ἄφησε πού μῆτε τὴ μὲ δὲν μπορεῖ νὰ ξεμάθῃ, μῆτε τὴν ἄλλη δὲν καλομαθαίνει; Ποῖς ἀνοίξε κορακίστικο βιβλίο, καὶ νὰ τὸ κλείσῃ μάνι μάνι, καὶ νὰ πᾶῃ στοὺς δασκάλους νὰ πῇ. Φτάνει σας πιά, τὸ παραξελώσετε: πῆρετε τὴν πόρτα στὸν ὄμο σας. Σὰς ἐρίσαμε δασκάλους, καὶ μᾶς βγαίνετε ἱστορικοί, ρητόροι, δαιμόνοι. Ὡς κ' ἐφημερίδες μᾶς γράφετε! Πού ἀκούστηκε τέτοιο πράμα! Ὑστερ' ἀπὸ τοὺς παλαιούς τοὺς Αἰγύπτιους παπαδες, σὲ ποῖ ἔθνος ἔγεινε μονοπῶλι ἢ γλώσσα κ' ἡ σοφία; Ἀμέτε στὸ καλό. Ἀφήστε τὴ φιλολογία στὰ χέρια τῶν παιδιῶν τοῦ λαοῦ, νὰ μάθῃ κ' ὁ λαὸς κατιτίς. Διδάξτε τὸ ἔθνος νάγαπᾶ καὶ νὰ σέβεται τὴν καταφρονεμένη του τὴ γλώσσα, νὰ πάρῃ λιγάκι ἀπάνω του, καὶ νὰ μᾶς τὸ δείξῃ πὼς ζῆ.

Ποῖς πῆγε, μὰ καὶ ποῖς ἔμεινε νὰ τὰ πῇ αὐτὰ στοὺς δασκάλους! πού μᾶς ἔχει ἔλους ἀπὸ τὴ μηχανὴ τους βγαλμένους, ἄλλον κουτσὸ, ἄλλον τυφλὸ

νάχτηκε ἀπάνω κ' εἶπε :

— Νὰ φύγομε! Κρυώνω...

Ὁ Ὀρέστης δὲν τὴν ἄκουσε. Κ' ἔπεσε πάλι στὸ κῆθισμά τῆς ἢ Χρυσούλα κ' ἀλάφρωσε σὺν εἶδε πὼς δὲν τὴν ἄκουσε. Εἶχε ἄλλοῦ τὸ νοῦ του ὁ Ὀρέστης.

Οἱ γυναῖκες περνούσανε καὶ τὸν ἀγγίξαν. Κι αὐτὸς κλειοῦσε τὰ μάτια, ἐξαντλημένος. (ὦ! νὰ κλείσω τὰ μάτια καὶ νὰ πέσω ἀπάνω στὸ κορμί τῆς! Εἶναι ἕνα δυνατὸ γιαντικὸ ἀλησμονιάς τὸ κορμί σου. Θὰ ξεχάσω ὅλες τίς πίκρες μου τίς σημερνῆς κ' ἀλαφρὸς καὶ γιαντικὸς θ' ἀπο-ελεῖώσω τὸ ἔργο μου. Τὸ κάκου γυρίζω ἐδῶ κ' ἐκεῖ. Μόνον ἐσὺ θὰ μπορέσεις νὰ μὲ γιάνεις! Νόρα! Νόρα!...)

Ὅλο του τὸ κορμί τὴν ἐπικαλέστηκε τόσο βαθιά, πού τὸ κορμί τῆς Νόρας ἤρθε. Ὑψώθηκε μπροστά του τόσο μαλακὸ καὶ τόσο πουπουλένιο πού οἱ ἀπαλάμεις τοῦ Ὀρέστη πονέσανε.

(ὦ! μοῦ φαίνεται θὰ τρελλαθῶ! Ὅθ τρελλαθῶ!)

Πάντα μπροστά του, πάντα μπροστά του τὸ κορμί τῆς Νόρας καὶ δὲν μποροῦσε νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὸ ἀγγιγμά του τὸ ζεστό. Πότε ὀρθωμένο εἶτανε μπροστά του σὺν πελώριο ξεφουτωμένο κρίνο, πού

καμπνίζει δεξὰ καὶ ζερβά στὸν ὀρθρινὸν ἀέρα, πότε πεσμένο κάτω σὲ μιὰ θημωνιά ρόδα πού ἀχνίζουσε ἀπὸ τὴν πύρα τοῦ μεσημεριοῦ καὶ πότε πάλι πλεγμένο γύρω του, σὺν ἀγιοκλήμα ὀλόνηστο — σὺν ἀγιοκλήμα ὀλόνηστο ἢ σὰ φίδι;

— Ὀρέστη, πού κυτᾶς; Δὲ μ' ἀκούς; Ἐλα νὰ φύγομε. Εἶναι μεσάνυχτα πιά...

(—ὦ! πὼς νὰ φύγομε, πὼς θὰ μπορέσω νὰ μείνομε πάλι μόνον καὶ πὼς θὰ σὲ δῶ ν' ἀνοίξεις τὸ κρεβάτι καὶ ν' ἀνεβείς ἀπάνω, μὲ τὴν πουκαμισὰ τὴν τριανταφυλλιά μὲ τίς φαριδιές ταντέλες! ὦ! ποτέ, ποτέ δὲ θὰ μπορέσω νὰ σοῦ πῶ—τὸ κορμί μου, Χρυσούλα, εἶναι πεσμένο ὅλο, πῆστομα κ' ἀπελπισμένα, ἀπάνω σὲ μιὰν ἄλλη, ἀπάνω σὲ μιὰν ἄλλη...)

— Νὰ φύγομε; Τί εἶπες; Γιατί νὰ φύγομε; Πού νὰ πάμε;

— Στὸ σπῖτι μας! Στὸ σπῖτι μας!

Μὲ τί γλύκα καὶ τί ντροπαλοσύνη πέσανε ἀπάνω στὰ τραπ ζια τὰ γεμάτα ἀπὸ ποτῆρια ἀψέντι κ' ἀπὸ χέρικ χλωμὰ καὶ πολύζερα, πῆσανε ἀπάνω στὰ γόνατα τὰ πασαλυμένα τῶν βαμμένων γυναικῶν, τὰ λόγια αὐτὰ τὰ σεμνὰ, τὰ τίμια, τὰ πρωτόγονα τῆς Χρυσούλας!

Πῆσανε τὰ ροδόφυλλα ἀπάνω σὲ ξαδιάντροπο γλῆντι.

Στὸ σπῖτι μας! Ἀλήθεια, καὶ νὰ μὴν τὸ σκεφετῇ! Ἐχουν ἀκόμα ἕνα ἄσυλο. Τοὺς διώχουν ἀπὸ παντοῦ, τοὺς σπρώχνουν, τοὺς στριγγώνουν, μὰ ἔχουν ἀκόμα τὴν καμερούλα τῆς τὴν ἀπάνεμη καὶ τὴ ζεστή—κλειοῦνε τὴν πόρτα καὶ τὰ γέλοια κ' οἱ εἰρωνεῖες κ' οἱ θόρυβοι τῆς πρόστυχης, μακακίστικης ζωῆς, σταματοῦν ἀπόξω ἀπὸ τὸ κτώφλι, βρίσκουσε κλειστὴ τὴν πόρτα καὶ κατακλυοῦνε κάτω ἀπὸ τὴ σκάλα καὶ φεύγουν.

— Ναι, ναι! Πάμε στὸ σπῖτι μας! Στὸ σπῖτι μας!

(Ἀκολουθεῖ)

«... άλλων αλλοίθωρο! Σύγκριση δὲν ἔχει ὁ Τούρκος ὁ ξυγὸς μετὰ τὴ δύναμη τοῦ δασκαλισμοῦ μας! Οἱ μας μαζί του πηγαίνουμε τώρα, γιατί ὅλοι μας φοροῦμε τὰ πολυτιμὰ πού μας ἔδωκε. Καὶ τὸ νόστιμο, ἐκείνοι πού γράφουνε σήμερα τὰ χειρότερα κορακίστικα εἶναι κ' οἱ πιε φανατικοὶ ὁπαδοὶ τους. Ἄμα κανένας δὲν ξέρει νὰ καλοκλῆνῃ τὸ κῆλον, σκυλί γίνεται ἀν τοῦ προσβάλλῃ τὴν κορακίστικη. Ρωμαϊκὸ κι αὐτό. Κι αὐτὸ μετὰ τὸ λόγο του. Ἀπὸ τὴν πολλὴ τὴν ἔθνική μας τὴν περηφάνεια, τάγαποῦμε τὰ σκυλιάρικα πού κρυφοτρῶν τὴ ρίξα τῆς ρωμιοσύνης.

Χαρήτε το καλοὶ μου σοφοί, γιὰ τὰ σὰς ἔγινε τὸ ἔθνος! Τυραννεῖτε το, καὶ μὴ φοβάστε! Μιὰ κατὰρα δὲ θὰ σὰς ξεστομίση τὸ ἔθνος.

K'

ΞΑΠΛΩΜΕΝΟΣ

Ἦτυχε ποτέ σου νὰ δῆς φάντασμα, ἀπὸ μέσα κι-δούρι, κι ἀπ' ἔξω ἄσπρο, κατάρτιο σαντόν; Νὰ τρομάξῃς καὶ νὰ πολεμῇς; νὰ τὸ ξεφύγῃς κι ὅλο νὰ τὰκολοιθῆς τὸ στοιχειό; Νὰ τρέμουν τὰ σκέλια σου, καὶ νὰ μὴν πέφτῃς χάμω, μόνο νὰ πηγαίνῃς κατόπι τοῦ ὄσπου νὰ σὲ φέρῃ στὸ Κοιμητήριον, νὰ σοῦ δείχνῃ τὰ μνήματα ἕνα ἕνα, νὰ σὲ κἀνῃ νὰ διαβάξῃς τὴς πλάκας τους, νὰ γονατίζῃς ἐμπρὸς τους, ὕστερα νὰ σὲ προστάξῃ νὰ ξαπλώνεσαι καὶ νὰ θαρρῆς πὼς εἶσαι καὶ σὺ θαμμένος μέσα στὸ Κοιμητήριον; Νὰ τὸ ξέρῃς πὼς μπορεῖς νὰ σηκωθῆς, νὰ τρέξῃς καὶ νὰ φύγῃς ἔξω στὸ ζωντανὸ τὸν κόσμον, καὶ πάλι νὰ μὴν μπορῆς, γιατί δὲν τὸ θέλει τὸ φάντασμα; Κ' ἔτσι νὰ γίνεταί ἡ θέλησή του δική σου, καὶ νὰ μένης ἐκεῖ ξαπλωμένος καὶ μισαποθαμμένος, καὶ νὰ φαντάζεσαι πὼς σ' ἔχουνε σκεπασμένο καὶ μετὰ μνημεῖο μαρμάρينو, μετὰ γράμματα χρυσομένα ἀπάνω του, μ' ἄλλα λόγια πὼς πέθανες, δοξάστηκες, ἀποθεώθηκες;

Τέτοιον φάντασμα δὲν εἶδες μαθές; Δὲν ξαπλώθηκες ποτέ σου σὲ τέτοιον τάφο; Καλὸς ἄνθρωπος! Δὲν εἶδες λοιπὸν δάσκαλο, δὲν πῆγες ποτέ σου στὸ «Ἑλληνικὸ!» Ἐγὼ καθὼς βλέπεις, ἐμεῖς ἐκεῖ ξαπλωμένοι τέσσαρα χρόνια. Τί λέγω τέσσαρα! Ἄλλα δεκατέσσαρα, κι ἄλλα εἰκοσιτέσσαρα χρόνια, ὄσπου πέρασε κάποιος καὶ μοῦ πάτησε τὸ πόδι καὶ πῆδηξα καὶ, μετὰ τὸ συμπάθειο, βλαστήμησα, κι ἀπὸ τὴν ἑμίλια μου τὸ κατὰλαβον πὼς δὲν εἶμαι πεθαμμένος, μόνο πὼς δειρεῖομαι τόσα χρόνια! Κρέμα, κρέμα στὰ ἔξηντα μου χρόνια! Πού νὰ τὰ ξανάθωρον πιά τώρα!

Ἐννιά μῆνες Ἑλληνικά, καὶ ξαπλώθηκα. Χάθηκα μέσα στὰ ὄνειρα! Τὸ δέλετο θεοφάνερα πὼς σὲ λιγάκι θὰ γράφω κ' ἐγὼ σὰν τὸ δάσκαλο. Μὰ καὶ σὰν τὸν Ὀμηρον, φίλε μου!...

... Μ' ἄκουγε ὁ γέρον Βασίλης στὴν ἔετασή, σὰν πέρασε κείνος ὁ χρόνος, καὶ δάκρυζαν τὰ μάτια του ἀπὸ τὴ συγκίνηση. Κ' ἡ γριὰ ἡ καμμένη μετὰ κοίταζε καὶ δὲ χόρτανε. Θὰ προκόψῃ αὐτὸ τὸ παιδί, ἔλεγαν ὅλοι!

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ

Ο ΞΕΝΟΣ

Γλυκοχαράζον τὰ βουνά καὶ οἱ ἄμορφες ξυπνᾶνε Πᾶν τὰ πουλάκια στὴ βοσκὴ καὶ ἡ Ἐρατὴ στὴ βερίση. Στῆς γούρνας τὸ καθρέφτισμα τὰ κάλλη τῆς λογιάζει, Λαφροκονᾶ τὸ πρόσωπο, παίζουσε τὰ μολλιά τῆς Καμαρωτὰ σὲς πλάτες τῆς πού χορτασμοῦ δὲν τὰ ἔχει. — Κόρη, μὴν παίζεις τὰ μαλλιά, γιατί μεθ' ἀνατῶνεις. Δώδεκα χρόνια ἔζησα στὰ ἔρημα τὰ ξένα. Καὶ δοῦ καὶ ἀν ἐλαξάντισσα, γιὰ ἕνα φιλιὸ σ' τὰ δίνω. — Ἄδικα, ξένη, στέκεσαι, τοῦ κάκον περιμένεις, Μόν' τράβα πᾶνε στὸ καλὸ, τὰ λόγια σου μὴ χάνεις. — Ἔτσι, κοπέλα, μὴ μιλάς, γιατί μεθ' ἀνατῶνεις. Δώδεκα χρόνια ἔζησα στὰ ἔρημα τὰ ξένα, Κάλια εἶχα νὰ με ἔρωγε ἡ γῆς, τὸ μάβρο τῆς τὸ χῶμα Κ' ἐσένα νὰ μὴ γνώριζα, μῆτε τὴν ἀπονία σου. — Μὴν καταρῖσαι, ξένη μου, κ' ἔχω ἀδερφὸ στὰ ξένα, Καὶ δὲ, τι δὲ θέλω στὸ δικό, δὲ θέλω καὶ στὸν ξένο. Πᾶ νὰ τὸ πῆς τῆς μάνας μου, καὶ ἐγὼ δικιά σου θὰ εἶμαι

1909.

Θ. ΚΑΤΡΑΠΑΝΗΣ

ME MAN ΔΡΑΧΜΗΝ ΚΕΡΔΟΣ 100 000 !

ΛΑΧΕΩΝ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐκαστὸν γραμματίον ἰσχύον διὰ τὴν κλήρωσιν τῆς 1 Οκτωβρίου 1909 τιμᾶται ἀντὶ μιᾶς δραχμῆς.

ΚΕΡΔΗ ΕΚΑΣΤΗΣ ΚΛΗΡΩΣΕΩΣ :

ΜΕΓ ΚΕΡΑΟΣ	ἐκ δραχ.	100,000
1 Κέρδος	»	25,000
1 Κέρδος	»	10,000
3 Κέρδη	»	5,000
5 Κέρδη	»	1,000
118 Κέρδη	»	100
557 Κέρδη	»	50
1000 ἐν ὄλῳ κέρδη ἀξίας δραχμῶν.....		225,000

Γραμματία πωλοῦνται. Εἰς τὰ δημόσια ταμεῖα καὶ λοιπὰς δημοσίας πρῶτας, εἰς τὰς Τραπεζὰς εἰς τοὺς σταθ-μάρας καὶ στασιάρχας τῶν σιδηροδρόμων, τοὺς διαχειριστὰς τῶν μονοπωλίων καὶ τὰ πρακτορεῖα τῶν ἐφημερίδων. Ἐκαστὸν γραμματίον, ἰσχύον διὰ μιᾶν ἐκ τῶν τριῶν τελευταίων κληρώσεων. Διὰ πᾶσαν πληροφορίαν ἢ ζήτησιν γραμματίων ἀπευθυντέον εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ Ἐθνικοῦ Στόλου καὶ τῶν Ἀρχαιοτήτων, ὑπουργεῖον Οἰκονομικῶν εἰς Ἀθήνας.

Ὁ Διευθύνων τμηματάρχης
Γ. ΚΟΦΙΝΑΣ

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΑΚΟΜΑ ΚΙ Ο ΤΙΤΛΟΣ

Wien, 10 Octobre 1909

Efimerida Noumas Athen.

Halasmeno spiti mela symboli-
zon Ellada briscete omonymo piima asteri
periehomeno gyrous rythmon.

SPYROS BARBAROSSOS

Σημ. τοῦ Νουμά. — Κοιτάξαμε τοὺς «Γύ-
ρους τῶν Ρυθμῶν» τοῦ Λάμπρου Ἀστέρη καὶ
βρήκαμε στὴ 18 σελίδα ποιήματα πού συμβολίζε
τὴν ξεχαρβαλωμένη Ἑλλάδα, μετὰ τὸν τίτλο «Τὸ
χαλασμένο σπίτι». Οἱ «Γύροι τῶν ρυθμῶν» τυ-
πωτήθηκαν δὴ καὶ τέσσαρα χρόνια.

Ο,ΤΙ ΒΛΕΠΕ

— Ἀναγκάζομασε νὰ κάνουμε τὴν ἀκόλουθη δήλωσι.
«Ὅσοι μᾶς καθυστεροῦν τὴ συνδρομὴ τους καὶ δὲ μᾶς τὴ
στελινοῦ ἰσμε τέλος τοῦ Ὀκτώβρη, δὲ πᾶφουνε νὰ λαβαί-
νουν πιά τὸ φύλλο. Ἡ συνδρομὴ πλερώνεται μπροστὰ καὶ
μερικὸ τοῦ Ἐξωτερικοῦ πρέπει νὰ λογαριασοῦν πὼς κάθε
φύλλο φορτώνεται καὶ με πεντάλεπτο γραμματόσημο, πού
τὸ πλερώνουμε κ' ἐμεῖς μπροστὰ στὸ ταχυδρομείο. Εἶναι
λοιπὸν ἄδικο νὰ μὴ μᾶς στέλνουνε μερικὸ τὴ συνδρομὴ
τους καὶ νὰ μὴ καταδέχονται ν' ἀπαντήσουν ὅστε σ' ἀπα-
νωτὰ γράμματα πού τοὺς στέλνομε. Ὁ «Νουμάς» δὴ καὶ
μπρὸς ἐνοσί σὲ κανένα νὰ μὴ παχίει χάρισμα.

— «Ὅλοι φταῖμε γιὰ τὴ σημερινὴ κατὰστασι!» δή-
λωσε κάποιος ἐπίσημα μέσα στὴ Βουλῆ.

— Εἶναι τόσο γνωστὸ αὐτό, πού κταντάει πιά περιττὴ
μιὰ τέτια δήλωσι. Σῶναι μοναχὰ νὰ πᾶφουν ἀπὸ δὴ κι
ὄμπρὸς νὰ φταῖνε. Νὰ, τί καρτεροῦμε, ὄχι νὰ μᾶς τὸ δη-
λώσομε, μὰ νὰν τὸ δοῦμε.

— Ἀπαιλουτικώτατες οἱ συνεδριάσεις τῆς Βουλῆς, ὅπως
τὴ γράφει γλεντζέδικα τὸ «Κεντρί» (ὁ Σταματίου δηλ.)
στὴν «Ἀκρόπολις». Πιστὴ κι ἐλοζώντανη ζουγραφιά τῆς
Βουλῆς, πού δὲ χορταίνει κανεὶς νὰν τὴ βλέπει.

— Στὸ φύλλο τῆς ἄλλης Κερικῆς θὰ τυπώσομε ἄρθρον
τοῦ Ψυχῆρ, «Διγλωσσία, Διγλωμῖα» πού τὸ λάβαμε ἄργα
καὶ δὲν προφτάξαμε σὲ τούτο τὸ φύλλο. Καὶ στὸ παραπά-
νου φύλλο, ἀριθ. 362, θὰ τυπώσομε καινούριο δῆγημά
του. «Τὰ σκουλαρίκια».

— Τὸ φύλλο τῆς ἄλλης Κερικῆς θὰ βγεῖ μετὰ δώδεκα
σελίδες. Οἱ ὄχτω σελίδες θάχουν τὴν Γ' προκήρυξι τοῦ
Ἰδα ὁ Στρατὸς καὶ ἄλλα.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

Στὴ σκιά. Κεῖνο πού λὲς λόγου σου μετὰ τόσα λόγια,
νὰ, πὼς τὸ λέει ὁ Tomazeo μετὰ δυὸ λόγια μοναχὰ: «Κεῖ-
νος πού ξέρει γιὰ πολλὸν καιρὸ νὰ ὑποφέρει, ξέρει καὶ γιὰ

πολὸν καιρὸ νὰ γκῆψῃ. Ἡ ἰλαρότητα δὲ γινάει τὰ με-
γάλα τὰ πάθη». — κ. Στρ. Γρ. Ὁχι. Στείλε μας καλό-
τερα.

ὑπὸ τὴν Ὑψηλὴν προστασίαν τῆς Α. Μ. τοῦ
Βασιλέως

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ ΚΑΙ ΕΜΠΟΡΙΚΗ

Ἐν Ἀθήναις (Πλατεία Κάνιγγος)
Ἐγκειμένη διὰ τοῦ ἀπὸ 29 Ἰουλίου 1894
Β. Δ. Σχολαῖ τεχνικῶν σπουδῶν ἀνωτέραι:
ΕΜΠΟΡΙΚΗ, ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ, ΓΕΩΡΙΚΗ,
ΜΗΧΑΝΟΥΡΙΚΗ, ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗ
Φοίτησις διετής.
Ἐναρξίς μαθημάτων τῆ 15 Σεπτεμβρίου.
Πρόγραμμα ἀποστέλλεται δωρεάν.
Γίνονται δεκτὰ μαθήτρια.

Η ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ

ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Γνωστοποιεῖ

ὅτι σήμεραν, ἡμέραν Μέμπτην καὶ ὥραν 9)12 π. μ.
ἐνεργηθῆσεται ἐν τῷ καταστήματι αὐτῆς καὶ
ἐνώπιον τοῦ Γενικοῦ Συμβουλοῦ, ἐν δημοσίᾳ συνεδ-
ριάσει, ἡ 22α κλήρωσις τοῦ ἐκ δραχ. 20.500.000
δανείου αὐτῆς, ἡ ὠρισμένη διὰ τὴν 1ην Ὀκτωβρίου
1909.

Κατὰ τὴν κλήρωσιν ταύτην θέλουσιν ἐξαχθῆ
ἐκ τῆς κληρωτίδος δεκαεξὶ ἀριθμοὶ ὁμολογῶν μετὰ
λαχνοῦ.

Ἐν Ἀθήναις τῆ 1ῆ Ὀκτωβρίου 1909.

Ὁ Διοικητὴς
Γ. ΣΤΡΕΪΤ

ΜΑΝΩΛΗΣ ΚΑΛΟΜΟΙΡΗΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΓΙΑ ΜΙΑ ΦΩΝΗ ΜΕ ΠΙΑΝΟ

Τυπωθήκανε στὴ Λεψία καὶ που-
λιῶνται στὰ γραφεῖα τοῦ «Νουμά».

α') ΠΟΙΗΤΗ ΜΑΛΑΚΑΣΗ :

- 1) Στὴν ἀνέμη καρφωμένα . . . Δρ. 1.—
- 2) Τραγουδάκι . . . » 1.—
- 3) Στὴ νῆσο πέρα ὁ πύργος τῆς Ἀθώ-
ρητης . . . » 1.—

β') ΠΟΙΗΤΗ ΑΔΕΣ. ΠΑΛΛΗ :

- 4) Μολιτιάτισσα . . . Δρ. 1.—
- 5) Μισριώτισσα . . . » 1.—
- 6) Ρουμελιώτισσα . . . » 1.50
- 7) Ἀφροδίτη . . . » 1.50
- 8) Χαίντε χερσὲς . . . » 1.—
- 9) Μικρούλα . . . » 1.50
- 10) Στὸν Ἐποπα (μαλλιάρικα Πέπ!) Χαρίζεται.
Ἄλλα μαζί ἕνας τόμος δρ. 5.